

Casperfen: Ja, jeg haaber ogsaa ligesom det ærede „eksellente“ Medlem, der nys havde Ordet, paa en Overenskomst paa dette Punkt. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa Lovforslagets Bestemmelser, det er jo en gammel bekendt og har været drøftet saa ofte her, og jeg kan ikke se, at de Forandringer, der ere foregaaede i dette Lovforslag, paa nogen Maade kunne hæmme bets Fremme. At Lønningsparagraffen er udstemt, kan jo egentlig ikke være til Hindring for at komme overens om Lovforslagets Bestemmelser. Mindretallet stillede jo i sin Tid ikke Ændringsforslag i denne Retning, men tog en Reservation, og Grunden var den, at vi mente, at det var rigtigst, at Forholdene bleve ordnede ved en almindelig Lønningslov; jeg har ogsaa i Princippet tidligere erkendt, at der kunde være noget i dette. — At Landbrugsstolerne ere satte paa et særligt Lovforslag, mente det ærede Medlem jo ogsaa var fuldstændig rigtig, og jeg kan heller ikke finde, at det kan være en Anstødssten. Jeg tillader mig altsaa at anbefale Lovforslaget og haaber, at vi endelig i Aar, da vi jo i flere Aar have haft Sagen under Arbejde, maa faa noget ud af den.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (S. Scavenius): Jeg har kun et Par Ord at sige paa min meget ærede Kollega, Indenrigsministerens Vegne, idet han for Øjeblikket er beskæftiget i Folketinget og ikke kan være her oppe.

Sagens historiske Gang i Aar er jo den, at der i Folketinget ved privat Initiativ blev forelagt et Forslag til Lov om Statsunderstøttelse til Landbrugsstolerne, kun medtagende de smaa Landbrugsstoler her i Landet og ikke Landbohøjskolen. Indenrigsministeren forelagde derefter sit Forslag om Tillæg til og Forandringer i Bestemmelserne, der gælde om Landbohøjskolen, hvori der da tillige var optaget Bestemmelser vedrørende Landbrugsstolerne. Forslaget blev forelagt i Folketinget i den Form, som det havde faaet ved Afstemningerne i Landstinget i Fjor, og Indenrigsministeren mener frendeles, at det vilde være det retteste og naturligeste at gaa den Vej, som han har foreslaaet. Men særlig maa man naturligt lægge Vægt paa, at Lønningerne blive forbedrede, og at dette Spørgsmaal ikke fuldstændig bliver stude ud, men at man tager under Overvejelse, hvilke og hvor store Forbedringer der i denne Henseende kunne ske. — Det andet Spørgsmaal angaar, om man vil give Bevillinger til Landbrugsstolerne paa en Paragraf i den store Lov om Landbohøjskolen eller hellere ønsker, saaledes som

Folketinget synes at ønske, at give dem paa en særlig Lov, kan jo betragtes som et temmelig ligegyldigt Spørgsmaal. Det staar jo tydeligt og klart for alle, at disse to Love alligevel maa følges ad, om man stiller dem i to Love eller samler dem i en Lov, har jo ikke stort at sige.

Madsen-Bygdal: Den foreliggende Sag er jo bleven udførligt behandlet tidligere og jeg kan derfor saa godt forstaa, at de to foregaaende Talere lige som den højtærede Minister ikke have fundet Anledning til at komme videre ind paa Sagen. Jeg skal følge de foregaaende Taleres Eksempel og indskrænke mig til nogle ganske korte Bemærkninger. Der blev af et Mindretal i det andet Ting fremdraget en Tante, som ogsaa er dette høje Ting bekendt — den har været omdisputeret ogsaa de foregaaende Aar, og den forekommer mig saa rimelig, at jeg vil tillade mig at henlede Opmærksomheden paa den — nemlig Tanten om, at vi, naar vi nu skulle til at gaa til saa store Byggeforetagender ved Landbohøjskolen, tage under Overvejelse, forinden man gaar dertil, om det er hensigtsmæssigt, at Landbohøjskolen fremdeles skal blive liggende her i Hovedstaden, eller om den ikke hellere skal flyttes ud paa Landet, maasse til Sjælland. Jeg skal ikke komme dybere ind paa Spørgsmaalet, men jeg skal blot udtale, at jeg ikke er sikker paa, at det er en heldig Bestræbelse, saaledes ligesom at centralisere alt, særlig alt højere Undervisningsvæsen, her i Hovedstaden. Jeg er ikke sikker paa, at denne Bestræbelse er til Gavn og er sund hverken for Landet i det hele taget eller for Hovedstaden, men, som sagt, jeg skal ikke komme dybere ind derpaa. Der er blot et Punkt, jeg særlig vil betone. Jeg for mit Vedkommende har Anledning — og jeg antager, at det gaar mange af de ærede Medlemmer ligeledes — til at tænke alvorligt over denne Sag. Jeg har ikke saa saa Sønner og jeg er slet ikke saa glad ved at skulle sende dem herind til Hovedstaden. Navnlig tænker jeg mig for deres Vedkommende, som skulle være Landmænd — jeg har ogsaa nogle Sønner, der skulle være Landmænd — at Landbohøjskolen skal være det sidste Sted, navnlig, naar den ligger i Hovedstaden, hvor jeg vil sende dem hen for at faa dem uddannede til praktiske Landmænd. Jeg tror i det hele taget, at dette Hovedstadsliv ikke er sundt for de unge. Jeg skal ikke videre komme ind paa det, men blot nævne, at det giver Anledning til Forfinelse foruden hvad andre Forhold, Hovedstadslivet kan føre med sig.